

КАРЕЛ ЧАПЕК

ЧУДОТО НА СТАДИОНА

Превод от чешки: Васил Самоковлиев, 1983

chitanka.info

Това се случи по време на приятелската футболна среща между спортните клубове на жижковската прогимназия и четвъртите класове на гимназията в Прага XI. Въпреки самоотвержената игра на отбраната, където особено се прояви Ферда Запотоцки, към края на второто полувреме жижковци вече падаха с два на нула и тяхната врата бе подлагана на непрекъснати ожесточени атаки. И тъкмо когато топката отново летеше към нея, изпратена с неудържим шут от гимназиста Зденек Попър, наричан Кадя, се случи нещо невероятно: топката спря във въздуха, завъртя се с бясна скорост около оста си и след миг колебание полетя в обратна посока, за да се забие като метеор в мрежата на гимназистите. Никой не успя да види как стана това и играта продължи. До края на мача оставаха четири минути; топката отново бе у отличния нападател Зденек Попър; той мина защитата и съвсем отблизо с нисък, като артилерийски изстрел шут запрата топката във вратата на жижковския клуб. Тридесетината привърженици на гимназистите сред публиката закрепяха от възторг; ала топката я нямаше никъде; играчите започнаха да я търсят, докато най-сетне вратарят на гимназистите от Прага XI откри изгубената топка... в собствената си врата. Междувременно съдията обяви края на мача. Отборът на четвъртокласниците, естествено, запротестира срещу нередовния гол, но вече нищо не можеше да се направи; резултатът от мача беше два на два.

От този ден футболният отбор на жижковската прогимназия пое славен път от победа към победа. Победи либенското градско училище с три на нула, унищожи петокласниците на холешовската реална гимназия с четири на един, би шестокласниците на колинската гимназия на техен терен с два на един (при броя на ранените — два на два), а след като победи и реалната гимназия в Прага XIX, и юношеския отбор на спортния клуб „Славия“, и немската реална гимназия, и прогимназията в Коширже, предстоеше да се срещне с елитната единайсеторка на спортния клуб „Студентски спорт“. В историята на световния футбол това бе безпрецедентен успех.

Но никому, дори от отбора победител, не направи впечатление, че на всички тези триумфални мачове на жижковската прогимназия присъствуваше като безучастен зрител ученикът от първи прогимназиален клас на същото училище Бохумил Смутни. С него никой не разговаряше, тъй като беше прекалено примерно и твърде

набожно момче. Изобщо, не го забелязваха — нито в училище, нито тук, на бойното поле на честта. Единствен Зденек Попър, за когото вече стана дума (от ревност и завист, той не пропусна нито една от срещите на съперниците си), забеляза този верен и скромен запалянко, както и това, че Бохумил Смутни в критичните моменти изчезваше, за да падне на колене зад първото прикритие или храст и горещо започваше да се моли, шепнейки:

— Господи, помилуй! Направи така, че нашите да вкарат гол!

И в този миг летящата топка се спираше, обръщаше се и се понасяше към вратата на противника; или пък ще изчезне ненадейно, за да бъде открита после в мрежата на другия отбор; или пък ще се затъркаля из игрището, докато противниковите играчи останат съвсем без сили и започнат да залитат по терена, сякаш тайнствена сила сковаваше краката им. И Зденек Попър, наричан Кадя, разказа всичко това на по-големия си брат, студента-медик Завиш Попър от „Студентски спорт“.

В деня преди историческата среща между спортния клуб на жишковското училище и „Студентски спорт“ млад мъж спря след часовете първокласника Бохумил Смутни. Представи му се като Завиш Попър, студент-медик и спортист, и каза:

— Господин Смутни, разбрах, че вие също сте голям любител на спорта; нашият Зденек ми каза, че много обичате да ходите и на футболни мачове. Ала въпреки това си мисля, че вие май не познавате много добре правилата на футбола; приятелю, ако искате да изпитате някакво удоволствие от тази игра, трябва да ги научите! Тъкмо сега случайно разполагам с малко свободно време и си казах, че няма да е зле да ви запозная с правилата на футбола, за да знаете що за игра е в същност това.

Този ден бъдещият д-р Завиш Попър три часа обикаля жишковските улици с Бохумил Смутни, обяснявайки му що е тъч, засада, корнер, атака, и отбрана, продължение, коректна, нечиста и индивидуална игра, дузпа, фаул, грубост, сработване и така нататък. Бохумил Смутни само кимаше с глава и повтаряше:

— Да, разбирам. Разбирам ви. Да, моля ви, ще зная вече.

Накрая учтиво благодари, тъй като бе добро и възпитано момче, а не някакъв хъшлак като повечето днешни младежи.

На другия ден се проведе мачът между спортния клуб на жижковската прогимназия и „Студентски спорт“. През второто полувреме „Студентски спорт“ вече водеше с шест на нула. Сред зрителите, плувнал в пот от ужас, седеше Бохумил Смутни; стиснал до болка ръце за молитва, той трескаво шепнеше:

— Господи, помилуй и направи нещо... но да е по правилата... та нашите да вкарат редовен гол... направи чудо, но да има резон!

В края на второто полувреме „Студентски спорт“ водеше с единайсет на нула; студентът медик Попър прошепна на братчето си:

— Ето виждаш ли: когато се спазват правилата, никакво чудо не може да стане!

(1936 г.)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.